

[Wiggo Larsen.]

Det ærede medlem gav også udtryk for, at regnskaberne ikke var, som de burde være, der var manipuleret med dem. Heroverfor vil jeg gerne gøre opmærksom på, at i 1937, 40 år efter „Enigheden“s start, havde vi en formue på 3,1 mill. kr., og i 1939 var formuen steget til 3,2. Ingen vil vel med rette kunne påstå, at et mejeri med en så stor kapital skulle være interesseret i en mælkeordning, fordi det var på fallittens rand.

Jeg håber, at disse mine bemærkninger skal kunne bevirke, at vi for fremtiden kan blive fri for disse stadige angreb på dette mejeri, som efter vor opfattelse arbejder efter de mest retfærdige metoder. Jeg kan bl. a. oplyse det ærede medlem om, at udbyttet aldrig kan blive større end 5 pct. til præferenceaktierne og 4 pct. til de almindelige aktier. Selskabet har således adgang og lejlighed til at indtjene flere penge til investering end måske noget privatkapitalistisk foretagende, der handler med mælk her i København.

Jeg vil også gerne oplyse, at skulle det ske, at retsforbundet med sit had til de kooperative virksomheder skulle blive så stærkt, at det kunne få „Enigheden“ nedlagt, så siger vore vedtægter nu, at så skal den til enhver tid i Københavns kommune styrende socialborgmester bestemme, hvad formuen skal bruges til. Jeg vil gerne have lov at sammenligne dette forhold med de privatkapitalistisk drevne mejerier.

Derfor afventer vi i „Enigheden“ med sindsro det resultat, som den siddende mælkekommission kommer til, og det resultat, som dette høje ting kommer til, når vi om et års tid skal drøfte disse forhold. „Enigheden“ har gennem 55 år været med som deltager i mælkehandelen i København, og jeg kan forsikre om, at der også bliver brug for denne socialt forstående virksomhed i den kommende tid.

(Kort bemærkning).

Tholstrup: Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Wiggo Larsen, at jeg i min tale her ikke har sagt, at „Enigheden“ var på fallittens rand. Det er ord, som det ærede medlem lægger mig i munden. Det, jeg sagde, var, at „Enigheden“ ikke kunne klare sig i konkurrencen med de nye mejerier, der dukker op. Sandheden er jo den,

at en række mindre mejerier solgte mælken til en pris, der var 2—16 øre lavere pr. l end den pris, „Enigheden“ tog i udsalg fra sine vogne, og mælkeordningen medførte, at alle de virksomheder, der solgte billigere mælk, blev nedlagt, hvorimod man oprettede de virksomheder, som solgte den dyrere mælk, deriblandt „Enigheden“.

Hvad angår udtrykket at pille ved regnskaberne, vil jeg sige, at jeg har ikke udtrykt det på den måde, men jeg kan godt sige, hvad der er gjort. Ifølge oplysninger, som er blevet mig forelagt af direktøren for „Enigheden“, var opskrivningen af hestene i 1937 — eller måske det var i 1938, det husker jeg ikke nu — på 28 000 kr., hvorefter det samlede overskud for „Enigheden“ var 8 000 kr.; uden opskrivning af hestene med fra 400 til 560 kr. pr. stk. havde der været et underskud på 20 000 kr., hvis man ikke havde fundet en anden post at skaffe overskud på regnskabet med. Det kunne tyde på, at „Enigheden“ på daværende tidspunkt ikke var i stand til at møde konkurrencen og sætte prisen bare 2 øre ned. En 2 øres nedsættelse på den daværende omsætning ville have betydet en mindreindtægt på 300 000 kr. eller deromkring. Når et firma ikke kan sælge lige så billigt som de nye virksomheder, der kommer frem, kan det ikke længere klare sig i konkurrencen.

Fuglsang: Jeg var en af dem, der med interesse fulgte det spørgsmål, som det ærede medlem hr. Johs. Christiansen stillede til den højtærede statsminister vedrørende tidligere rigspolitichef og justitsminister E. Thune Jacobsen og hans holdning under besættelsen. Med interesse — og jeg kan vel også sige uden større forbavselse, eftersom vi efterhånden er nået frem til 1952 — hørte jeg den højtærede statsministers erklæring, nemlig 1), at han kunne henvise til en udtalelse til pressen af det ærede medlem hr. V. Buhl, som samtidig havde fået tilslutning fra de ærede folketingsmedlemmer Kjærboel, Elgaard, Fibiger og Jørgen Jørgensen (Lejre), hvori det blandt andet siges — jeg vil gerne have lov at citere —:

„Om oprigtigheden i Thune Jacobsens nationale sindelag og hans vilje til på den vanskelige post at handle, som landets tarv efter hans opfattelse krævede det, har jeg ikke grund til at nære tvivl“.